

[Niels Ravn.]

hed, er produktionspolitikken, de foranstaltninger, der kan gøre det lettere at udvikle landets produktion, omsætning, beskæftigelse osv. Gennem egnsudvikling, støtte til forskning og produktudvikling, udbygning af erhvervsuddannelse og anden undervisning og meget andet kan vi nå langt frem. Der er for mig ingen tvivl om, at den tilbageføring af afskrivningsreglerne til de oprindelige skalaer, som skete for godt to år siden, har bevirket, at der er mere dansk produktion og mere dansk beskæftigelse, end der ellers ville have været. Regeringen har gjort meget på disse områder.

Også skattepolitikken må med. Sambeskatningens ophævelse, reglerne for medhjælpende hustruers beskatning og skatte loftet har deres betydning. En ændring af aktieselskabsbeskatningen med ophævelse af dobbeltbeskatningen i forbindelse med kravet om større åbenhed i regnskaberne vil også være et skridt frem. Vi bør hele tiden søge produktionen fremmet med vekslende konkrete foranstaltninger, der undersætter et frit erhvervsliv, og ikke med forfløjne teorier om kæmpefonde og statsindflydelse, der kun kan sætte udviklingen tilbage.

Finanslovsforslagets mange tal er blevet livligt kommenteret, og det, man navnlig har hæftet sig ved, er de store stigninger såvel på udgifts- som indtægtssiden. Jeg vil i det følgende forsøge at komme lidt ind bag ved tallene.

Der er for mig at se på dette område tre helt afgørende faktorer. Den første er, som det også fremgår af finansministerens fremsættelsestale, omlægningen til kildeskat, og et sammenligningsgrundlag er faktisk ikke til stede. Nogle af stigningerne skyldes som nævnt af finansministeren overgangsfænomener. Jeg tænker her på de 400 mill. kr. af skatteprovenuet fra 1969-70, der reelt burde have figureret på dette års indtægtsside, men optræder i indeværende års kapitalbudget. At den kommunale indkomstskat nu opkræves af staten, har som nævnt af finansministeren fra 1969-70 til 1970-71 givet staten en indtægtsstigning på ca. 1.300 mill. kr., der ikke er udtryk for nogen stigning i statsskatterne. Af blivende varighed er omlægningen af beskatningen af pensionister, der har været med til at forhøje tallene på såvel indtægts- som udgiftssiden i inde-

værende finansår. Alle disse ting bør der korrigeres for, før tallene er sammenlignelige med tallene under det gamle skattesystem. Dette syndes der ofte imod, når man bedømmer stigningen på finanslovens budgetter.

Det andet, jeg vil nævne i denne forbindelse, er, at af de samlede udgifter på 36,7 milliarder kr. går de 13 milliarder kr. til socialministeriet og godt 5 milliarder kr. til undervisningsministeriet. Det er for de to poster under ét mere end en fordobling i forhold til det finanslovsforslag, den nuværende regering i sin tid overtog fra den socialdemokratiske regering. Jeg beder hr. Lysholt Hansen om at notere sig dette, når han ivrer så meget imod regeringens spareforslag og taler om, at de har social slagside. Selv om en del af denne meget store udgiftsstigning skyldes regnskabs tekniske forhold, har der også reelt været tale om en meget hurtig vækst i aktiviteten på disse områder.

I denne forbindelse bør det måske tilføjes, at selv efter de besparelser, som nu kritiseres så voldsomt fra socialdemokratisk side, er stillingen den, at af en samlet stigning i driftsudgifterne på 3,9 milliarder kr. fra indeværende til næste finansår skyldes de 2,5 milliarder kr. alene stigning i social- og undervisningsministeriernes budgetter. Disse tal viser klart, hvor hul den socialdemokratiske agitation er, når man forsøger at fremstille den nuværende regering og de nuværende regeringspartier som mindre socialt indstillet og mindre forstående over for undervisning og uddannelse end tidligere socialdemokratiske regeringer. Tallene modbeviser på enestående vis disse postuler.

Den tredje hovedfaktor, jeg vil nævne, er, at løn- og prisstigningerne fra indeværende finansår til det forelagte forslag andrager ca. 2 milliarder kr.

Der kan også være grund til at gøre opmærksom på, at hovedparten af statens udgifter, 20,6 milliarder, går til tilskud og det, vi kalder indkomstoverførsler, altså pensioner; tilskud til kommuner, studerende, landbrugsstøtte m. m. Disse tal viser, at en begrænsning af statens udgifter må medføre, at folk selv betaler mere for nogle af de ydelser, som det offentlige stiller til rådighed på skatteborgernes regning, og det viser desuden, at man må tage op til overvejelse,